

i den halvmørke Forstue, hvor Ungdommen nu diskuterede Begivenheden med den overstadige Livlighed, der gerne følger en overstaaet Forskrækelse. Ivan førte an. Han var pludselig bleven ellevild af Begejstring og maatte Gang efter Gang høre Beretningen om, hvorledes Nanny og Dyhring, der var kommen ovre fra Skoven, havde truffet Per siddende paa Trappen ude af Stand til at tale, og hvorledes han et Øjeblik efter var besvimet inde i Dagligstuen.

Henne under Knagerækken stod imidlertid Eybert og hjalp Jakobe af med Overtøjet. Hans Øjne hvilede mistænksomt paa hende, mens han med en tøvende Bevægelse tog Skindslaget af hendes smalle Skuldre.

»Jeg troer, jeg er kommen til at fryse paa Turen,« sagde hun for at forklare den ubetvingelige, nervøse Sitren, der endnu fik Tænderne til at klapre i hendes Mund. Straks efter gik hun op paa sit Værelse.

Da Per, der ikke et Øjeblik havde sluppet hende afsyne, saa hende gaa op ad Trappen, foer der ham en forfløjen Tanke gennem Hovedet: han vilde springe efter hende. Han havde ikke længer Herredømmet over sig selv. Han havde svoret, at han endnu denne Aften vilde tale med hende, om han saa skulde bryde ind til hende fra Altanen udenfor hendes Kammer!